

FØRSTE BOG

TORBEN OG JYTTE

I

Der var gaaet tre Aar siden den Septemberdag, da den unge Godsejer Torben Dihmer vendte hjem fra et udenlandsk Badested saa ilde tilredt af en Hjertesygdom, at han ikke kunde hjælpe sig selv ud af Vognen. To Mænd maatte lede ham op til Sovekammeret, og paa Vejen derind vendte Øjnene sig i Hovedet paa ham, saa man tænkte, at han var død med det samme. Men da han vaagnede af sin Afmagt, saae han sig omkring med sit gode Smil og sagde:

„Saa slap jeg alligevel hjem til Favsingholm!“

Det gamle østjyske Herresæde laa bag en tilgroet Vig af Fjorden og spejlede sine røde Mure og sit kullede Tegltag i en Sump, der var Resterne af en Borggrav. Siden hans Far kom ulykkeligt af Dage, havde kun Avlsgaarden været beboet. Han var dengang en tolvvaars Dreng uden Mor, og da han heller ingen Søskende havde, opløstes Hjemmet. Han blev sendt til Herlufsholm for at opdrages der, og i disse mange Aar havde Vind og Væde spillet Herre paa Slottet sammen med et talrigt Tjenerskab af Rotter og Mus.

Torben Dihmer tilhørte en gammel, livsfrodig Proprietærslægt og havde i Opvæksten selv været stærk som en Tyrekalv. Hans Farfar var Klavs Dihmer, den bekendte Kammerraad, der i Midten af forrige Aarhundrede kaldtes Kronjydernes Konge: en Egebul paa fjorten Lispund. Han kørte ind til Randers i en almindelig stiv Bondevogn men havde som Forspand to dejlige sortbrune Hingste, de berømte Oppenheimere, der godt kunde have fortjent et Mindesmærke i Bronze paa Byens Torv. Ved dem blev i hine Dage den udartede jyske Hest reddet fra Un-